

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoPr/3/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115224794
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8115224794.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Martina Kopinu právnej veci žalobkyne: S.. O. N., nar. XX.X.XXXX, bytom Y., K. XX, zastúpená: JUDr. Viliam Obšastník, nar. 12.5.1958, Prešov, Švábska 35, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, Bratislava, o neplatnosť výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru a prísl., o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11Cpr 6/2015-281 zo dňa 24. 2. 2016 jednohlasne takto

rozhodol:

Z r u š u j e sa rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru a určenie trvania štátnozamestnaneckého pomeru medzi účastníkmi a vo výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia sa vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie o náhradu funkčného platu. Žalobu o určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru a určenie trvania štátnozamestnaneckého pomeru medzi účastníkmi zamietol a vyslovil, že účastníci nemajú nárok na náhradu trov konania.

2. Vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie okrem iného uviedol, že v danom prípade je nesporné, že štátnozamestnanecké miesto žalobkyne (hlavný radca na oddelení nehnuteľnosti Centra podpory Prešov) bolo zrušené rozhodnutím služobného úradu - Ministerstva vnútra SR. Súd nie je oprávnený skúmať účelnosť tohto postupu, čo naznačila žalobkyňa vo svojom vyjadrení spochybňujúcim jej nadbytočnosť. Podľa dôvodovej správy k § 1 ods. 4 zákona č. 400/2009 Z.z. delegovaná pôsobnosť zákonníka práce vystihuje skutočnosť, že štátnozamestnanecký pomer nemá súkromnoprávny charakter a viaceré veci nemôžu byť predmetom dohody účastníkov na rozdiel od pracovného pomeru. Verejnoprávne prvky tohto vzťahu, ktoré sú dané tým, že zamestnávateľom je štát (§ 1 ods. 3) a jeho potreby majú niekedy prednosť pred záujmami jednotlivca (napr. jednostranné preloženie štátneho zamestnanca). Štátna služba je budovaná na princípe profesionality (§ 1 ods. 2 písm. a/). Ten je premietnutý do ustanovení upravujúcich podmienky prijatia do štátnozamestnaneckého pomeru a obsadzovania štátnozamestnaneckých miest výberovým konaním u vedúcich štátnych zamestnancov.

3. Je teda potrebné rozlišovať medzi pracovnoprávnym vzťahom a štátnozamestnaneckým vzťahom. Iné sú podmienky výpovede z pracovného pomeru pre nadbytočnosť (§ 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce), kde musí byť preukázaná nadbytočnosť zamestnanca v dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o organizačných zmenách a iné sú podmienky výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. Pri spomínanej výpovedi zo štátnozamestnaneckého pomeru totiž musia byť splnené dva predpoklady. Prvý predpoklad je, že sa zrušuje alebo bolo zrušené štátnozamestnanecké miesto, v tomto konkrétnom prípade medzi účastníkmi je nesporné, že štátnozamestnanecké miesto žalobkyne bolo služobným úradom zrušené. Druhým predpokladom

platnosti výpovede podľa § 47 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z.z. je to, že služobný úrad nemá iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením a nedohodne sa so služobným úradom inak.

4. Predmetom sporu tak bolo posúdenie či žalovaný mal alebo nemal v čase výpovede iné vhodné štátnozamestnanecké miesto pre žalobkyňu, keďže miesto ponúknuté na výkon prác vo verejnom záujme nepredstavuje štátnozamestnanecké miesto a štátnozamestnanecké miesto v Bratislave predovšetkým vzhľadom na vzdialenosť žalobkyňa odmietla. Bolo preto potrebné skúmať, či žalovaný nemal pre žalobkyňu voľné vhodnejšie štátnozamestnanecké miesto. Žalovaný pritom tvrdil, že takýmto voľným miestom nedisponoval a žalobkyňa poukázala na už spomínané voľné miesta na Centre podpory v Košiciach, pričom však na miesto funkcie hlavný radca - zástupca vedúceho oddelenia na oddelení nehnuteľností nespĺňala požadované odborné vzdelanie. Do úvahy by teda prichádzalo len miesto na oddelení autodopravy, čo by nepochybne vzhľadom na bližšiu vzdialenosť k bydlisku žalobkyne bolo pre ňu výhodnejšie ako ponúknuté miesto v Bratislave.

5. Súd prvej inštancie sa následne musel vyrovnáť s tým, či uvedená funkcia je funkciou vedúceho štátneho zamestnanca, nakoľko tieto podľa zákona o štátnej službe možno obsadiť len výberovým konaním, prípadne preložením iného vedúceho štátneho zamestnanca, ktorým žalobkyňa nepochybne nebola. Definícia vedúceho zamestnanca vyplýva z § 11 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. Ako vyplýva z charakteristiky najnáročnejších činností zástupcu vedúceho oddelenia autodopravy, ten zastupuje vedúceho oddelenia počas jeho neprítomnosti, navyše však priamo riadi vodičov, čo znamená, že aj bez zastupovacích právomocí vedúceho oddelenia je priamym nadriadeným vodičov a teda v zmysle citovaného zákonného ustanovenia má status vedúceho zamestnanca. V tejto súvislosti je opäť potrebné si uvedomiť, že štátna služba je budovaná na princípe profesionality a preto obsadzovanie štátnozamestnaneckých miest vedúcich zamestnancov sa realizuje povinným výberovým konaním.

6. Súd prvej inštancie teda dospel k záveru, že zástupca vedúceho oddelenia spadá do kategórie vedúcich štátnych zamestnancov už tým, že ako zástupca zastupuje nejaký čas v roku (napokon nie je vylúčené, že aj dlhšie obdobie) vedúceho oddelenia a teda má všetky jeho práva, ale aj povinnosti vrátane s tým súvisiacej zodpovednosti za chod oddelenia. Je len prirodzené, že zamestnávateľ post vedúceho zamestnanca má záujem obsadiť ľuďmi s čo najvyššou odbornou úrovňou so zodpovedajúcimi osobnostnými predpokladmi a preto je relevantné obsadzovanie týchto miest výberovým konaním, čo súvisí s už spomínaným princípom profesionality. Navyše je zrejmé, že s touto funkciou sú spojené aj určité benefity a aj preto by nebolo správne, ak bez výberového konania by bolo umožnené štátnemu zamestnancovi (okrem vedúceho) jeho preloženie na takúto funkciu. Práve takýto postup, ktorý žiadala žalobkyňa, by totiž bol v rozpore nielen s princípom spravodlivosti, ale predstavoval by aj porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, ak iní zástupcovia vedúceho oddelenia by museli prejsť cez výberové konanie, ale žalobkyňa by sa tomu vyhla. V súvislosti s argumentáciou žalobkyne, ktorá poukazovala na nariadenie vedúcej služobného úradu o personálnej pôsobnosti stanovením štyroch stupňov personálnej pôsobnosti vedúcich zamestnancov medzi ktorými nie je funkcia zástupca vedúceho oddelenia, súd zdôrazňuje, že toto nariadenie nevylučuje súdom vyslovený záver. Pre posúdenie statusu vedúceho zamestnanca je totiž potrebné vychádzať zo zákona o štátnej službe - § 11. Citované nariadenie sa vzťahuje len na tých vedúcich zamestnancov, ktorí majú personálnu pôsobnosť vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov. Vyplýva to z predmetu úpravy tohto nariadenia v článku 1. Nie každý vedúci zamestnanec musí mať aj personálnu pôsobnosť.

7. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie teda žalobu považoval za neopodstatnenú a preto ju zamietol. Tvrdenie žalobkyne o tom, že nebola nadbytočná, keďže zamestnávateľ jej aj po výpovedi prideloval úlohy v súlade s popisom jej zrušeného miesta je irelevantné. Zamestnávateľ musí predsa udeľovať aj počas výpovednej lehoty služobné úlohy zamestnancovi, keďže jeho štátnozamestnanecký pomer trvá až do uplynutia výpovednej doby. Irelevantná je aj skutočnosť, že vo výpovedi podľa žalobkyne bol uvedený nesprávny dátum vzniku jej štátnozamestnaneckého pomeru, to nemôže ovplyvniť platnosť výpovede. Tá sa totiž nedáva z nejakej pracovnej zmluvy alebo ako v tomto prípade z konkrétneho rozhodnutia o vymenovaní do štátnej služby, ale z pracovného pomeru alebo štátnozamestnaneckého pomeru, ktorý medzi zamestnancom a zamestnávateľom vznikol a trval v čase dania výpovede.

8. O zastavení konania o náhradu funkčného platu súd prvej inštancie rozhodol podľa § 96 ods. 1, 3 O.s.p. Výrok o trovách konania vyplýva z ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p.

9. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku o zamietnutí žaloby a o trovách konania, podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. V odvolaní okrem iného uviedla, že konajúci súd nevykonával všetky dôkazy, ktoré vykonať mal, nesprávne právne posúdil tento prípad a bol vydaný v rozpore so zákonom. Súd prvej inštancie správne usudzoval, že predmetom sporu je aj posúdenie, či žalovaný mal alebo nemal v čase výpovede pre žalobkyňu iné vhodné štátnozamestnanecké miesto. Podľa žalobkyne však súd dospel k nesprávnemu záveru, že zástupca vedúceho oddelenia spadá do kategórie vedúcich štátnych zamestnancov už tým, že ako zástupca zastupuje nejaký čas v roku vedúceho oddelenia, a teda má všetky jeho práva, ale aj povinnosti vrátane s tým súvisiacej zodpovednosti za chod oddelenia. Odvolateľka ďalej v odvolaní poukázala na § 11 ods. 1 zákona NR SR 400/2009 Z. z. o štátnej službe, § 62 ods. 1 písm. f), § 36 ods. 3 písm. a) citovaného zákona, čl. 1 ods. 1 Nariadenia vedúcej služobného úradu Ministerstva vnútra SR č. 13 z 29. 4. 2013 o personálnej pôsobnosti vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov v služobnom úrade Ministerstva vnútra SR, čl. 1 ods. 2 citovaného nariadenia a uviedla, že pri aplikácii personálnej pôsobnosti na centrá podpory môžeme tu použiť iba tretí stupeň pre riaditeľa centra podpory a štvrtý stupeň pre priameho nadriadeného vedúceho zamestnanca štátneho zamestnanca - vedúceho oddelenia. Štátnozamestnanecké miesto zástupca vedúceho oddelenia autodopravy Centra podpory Košice však aj napriek tomu, že zabezpečuje a riadi činnosť vodičov a vodičov referentov nenapĺňa definíciu vedúceho štátneho zamestnanca podľa § 11 zákona č. 400/2009 Z. z., pretože vodiči nie sú štátni zamestnanci, ale sú to zamestnanci pri výkone prác vo verejnom záujme podľa zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone prác vo verejnom záujme v neskoršom znení a vodiči referenti nie sú pracovníkmi oddelenia autodopravy, ale sú to pracovníci iných oddelení, resp. iných zariadení žalovaného, na ktorých majú títo vodiči referenti svojich nadriadených vedúcich zamestnancov. Riadenie činnosti vodičov referentov zástupcom vedúceho autodopravy spočíva hlavne v prideľovaní motorového vozidla na cestu, evidencii ciest a vyúčtovaní spotreby PHM. Pri podrobnejšom preskúmaní systemizácii miest centier podpory, so zameraním na obsadenie miest štátnymi zamestnancami, zamestnancami pri výkone prác vo verejnom záujme alebo príslušníkmi Hasičského a záchranného zboru a so zameraním na ich nadriadenosť a podriadenosť by sa našli viaceré štátnozamestnanecké miesta vytvorené k 1. 4. 2015 pre vedúcich štátnych zamestnancov, ktoré sa iba tvária ako miesta vedúcich štátnych zamestnancov podľa zákona 400/2009 Z. z., ale pritom títo štátni zamestnanci neriadia žiadneho podriadeného štátneho zamestnanca a tým nespĺňajú charakteristiku vedúceho štátneho zamestnanca podľa § 11 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe. Každé z týchto novovytvorených miest mohlo byť ponúknuté žalobkyňi ako miesto vhodné ako náhradné za jej zrušované pracovné miesto. Skoro všetky tieto miesta boli k 1. 4. 2015 obsadené novovzniknutými štátnozamestnaneckými pomermi v dočasnej štátnej službe. Všetky štátnozamestnanecké miesta zástupcov vedúcich oddelení vykonávajúcich štátnu službu podľa zákona č. 400/2009 Z. z., ktorí neurčujú, neukladajú úlohy a nedávajú pokyny žiadnemu podriadenému štátnemu zamestnancovi, neorganizujú, neriadia, nekontrolujú a nehodnotia žiadnych podriadených štátnych zamestnancov, podľa dikcie § 11 zákona č. 400/2009 Z. z. nespĺňajú charakteristiku vedúcich štátnych zamestnancov. Odvolateľka zdôrazňuje, že toto miesto obsadené osobou v dočasnej štátnej službe, a teda nie osobou kompetentnou vykonávať túto funkciu, preto malo byť ponúknuté žalobkyňi, ktorá spĺňala všetky požiadavky pre výkon tejto služby takejto funkcie a navyše na to nebolo potrebné výberové konanie. Žalobkyňa nesúhlasí s tvrdením súdu, že nie každý vedúci zamestnanec musí mať aj personálnu pôsobnosť vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov. Žalobkyňa nikdy netvrdila, že služobný úrad nemá právo po zrušení štátnozamestnaneckého miesta prideľovať služobné úlohy štátnemu zamestnancovi, ktorému plynie výpovedná lehota. Tvrdila len, že ak služobný úrad vykoná organizačnú zmenu, ktorou zruší štátnozamestnanecké miesto, čím naplní výpovedný dôvod, potom po zrušení štátnozamestnaneckého miesta už nemôže prideľovať prácu podľa zmluvy štátneho zamestnanca počas tej časti výpovednej lehoty, ktorá plynie po termíne zrušenia štátnozamestnaneckého miesta. Z uvedených faktov teda vyplýva záver, že fakticky k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne nedošlo k termínu uvedenom vo výpovedi a je dôvodné podozrenie, že toto miesto bolo naďalej zachované a obsadené iným štátnym zamestnancom. K týmto závažným skutočnostiam však súd prvej inštancie neprihliadal a neprihliadal ani k faktu, že právne účinne nemohlo byť toto miesto zrušené, keď po dátume jeho zrušenia naďalej žalobkyňa po návrate z PN vykonávala tú istú činnosť. Právne a fakticky teda nedošlo k zrušeniu tohto miesta. Na záver žalobkyňa zdôraznila a poukázala na § 21 zákona č. 400/2009 Z. z., podľa ktorého je obsadenie štátnozamestnaneckého miesta v prvom rade možné preložením štátneho zamestnanca a ak to nie je

možné, následne vnútorným výberovým konaním. Z toho teda vyplýva, že súd pri rozhodovaní pochybil pri tom, keď preloženie žalobkyne do Košíc nepovažoval za možné a obsadenie tohto miesta bez výberového konania považoval v rozpore so zákonom. Naopak, ak by žalovaný bol preložil žalobkyňu na toto miesto, postupoval by presne v súlade so zákonom a nespôsobil by súčasný stav. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhla, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie, prípadne ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

10. Proti výroku o nepriznaní náhrady trov konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. V odvolaní poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 17/2009 z 28. 1. 2010, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 248/2010 z 21. 10. 2010, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Co 284/2014-242. Uviedol, že na základe všetkých uvedených skutočností má za to, že odôvodnenie rozsudku okresného súdu v časti o nepriznaní náhrady trov konania žalovanému je nedostačujúce, zakladá sa len na konštatovaní, že súd zohľadnil charakter sporu a že žalobkyňa je bez zamestnania a stáleho príjmu. Nie je zrejmé, na základe akých skutočností dospel súd k záveru, že žalobkyňa je bez zamestnania a stáleho príjmu, nakoľko podľa vedomostí žalovaného sa tak žalobkyňa v konaní nevyjadрила a skutočnosť, že jej skončil štátnozamestnanecký pomer neznamená, že v súčasnosti nepracuje, nakoľko sa mohla zamestnať u iného zamestnávateľa. Žalobkyňa tiež môže pracovať na základe dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Žalobkyňa teda môže mať príjem zo zárobkovej činnosti. Súd teda založil svoje rozhodnutie o trovách konania len na domnienke, že žalobkyňa nepracuje a nemá stály príjem. V konaní tieto skutočnosti neboli nijako preukázané. Rozsudok súdu neobsahuje ani jednu okolnosť, na základe ktorej by bolo možné dospieť k záveru, že v danom prípade sú dané okolnosti hodné osobitného zreteľa. Zároveň odvolateľ poukazuje na to, že aj keby bola žalobkyňa oslobodená od súdnych poplatkov, táto skutočnosť ju neoslobodzuje od povinnosti náhrady trov konania úspešnému účastníkovi konania. Súd sa taktiež odvoláva na charakter sporu. Odvolateľ má za to, že takáto argumentácia súdu je nedôvodná, nakoľko aj keď sa jedná povahou o pracovnoprávny spor, táto skutočnosť automaticky nezakladá dôvod, na základe ktorého by neúspešný účastník konania nemusel nahradiť trovy konania úspešnému účastníkovi. V rozsudku súdu sa neuvádza ani jeden dôvod hodný osobitného zreteľa alebo dôvod „výnimočnosti“ v danom prípade, pre ktorý sa úspešnému účastníkovi náhrada trov konania nepriznala. Žalovaný doteraz nedisponuje relevantnou informáciou, prečo mu náhrada trov konania nebola priznaná, aj keď bol v konaní úspešný. Odvolateľ ďalej v odvolaní poukázal na uznesenie občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, v ktorom bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998 uverejnený rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. 8. 1997, sp. zn. 2Cdo 5/1997 a tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 12. 10. 2011, sp. zn. 6Cdo 139/2011. Na základe uvedeného možno konštatovať, z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozsudku v namietanej časti o trovách konania, že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie o trovách konania a zároveň bola žalovanému postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Okrem toho súd danú otázku nesprávne právne posúdil a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne existencie dôvodov na nepriznanie náhrady trov konania v zmysle § 150 O.s.p. Žalovaný výšku uplatňovanej náhrady trov konania vyčíslil listom č. KM-OPS1-S-237/2015 zo dňa 26. 2. 2016 na sumu 218,79 Eur, ktorá predstavuje cestovné na pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 24. 2. 2016. Na základe uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti tretieho výroku rozsudku tak, že žalovanému prizná náhradu trov prvostupňového konania vo výške 218,79 Eur, ktoré je žalobkyňa povinná uhradiť žalovanému do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

11. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadрила žalobkyňa, ktorá navrhla odvolanie žalovaného zamietnuť a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa náhrady trov konania potvrdiť.

12. K odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný navrhujúc rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 355 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné. Žalobkyňou napadnuté výroky napadnutého rozsudku nie sú vecne správne, vychádzajú z nedostatočného zistenia skutkového stavu a z jeho nesprávneho právneho posúdenia.

14. Podľa § 47 písm. b) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď, ak sa zrušuje alebo zruší štátnozamestnanecké miesto, služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak.

15. Podľa § 120 citového zákona na štátnozamestnanecké vzťahy sa primerane použijú ustanovenia § 10, § 11a ods. 1, § 12, § 13 ods. 4 a 7, § 15, § 16, § 17 ods. 1 a 3, § 19, § 20, § 32 až 41, § 49 ods. 1 až 3 a 5, § 52, § 55 ods. 2 písm. c) až f), § 60, § 61 ods. 1, 2 a 4, § 63 ods. 4 až 6, § 64 ods. 1 a 2, § 67, § 69, § 70, § 72, § 74, § 75 ods. 3 a 4, § 76 ods. 3, 4 a 6, § 77 až 80, § 84 ods. 3 a 4, § 85 ods. 2 až 6, 8 a 9, § 85a, § 86 až 95, § 96 ods. 1, 2, 4, 6 a 7, § 96a, § 96b, § 97 ods. 1 až 11, § 98 až 102, § 104, § 104a, § 105 až 114, § 116 ods. 2 a 3, § 117, § 129 až 132, § 136 až 139, § 141, § 142, § 143, § 144, § 144a, § 145 až 148, § 150, § 151, § 152 ods. 1, 2, 4 až 8, § 156, § 157 ods. 3, § 158 až 160, § 161 ods. 1, § 164 až 170, § 177 až 185, § 187 až 189, § 191 ods. 2 až 4, § 192 až 198, § 217 až 222, § 230 až 236 a § 240 Zákonníka práce.

16. Podľa § 15 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len „ZP“) prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom.

17. Podľa § 1 ods. 3 zákona o štátnej službe štátna služba sa vykonáva v štátnozamestnaneckom pomere k štátu.

18. Podľa § 5 ods. 1 zákona o štátnej službe štátna služba na účely tohto zákona je činnosť, ktorou štátny zamestnanec v rozsahu ustanovenom týmto zákonom alebo osobitným predpisom plní úlohy štátneho orgánu pri vykonávaní štátnej správy alebo plní úlohy pri vykonávaní štátnej záležitosti v služobnom úrade v príslušnom odbore štátnej služby alebo bez určenia odboru štátnej služby a ktorá zahŕňa

a) riadenie

b) rozhodovanie

kontrolu, dozor alebo inšpekciu

c) vnútorný audit alebo vládny audit

d) odbornú prípravu rozhodnutí

e) právne zastupovanie

f) odbornú prípravu návrhov zákonov, ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov alebo medzinárodných zmlúv vrátane odborných činností súvisiacich s ich prerokúvaním, schvaľovaním a podpisovaním, ako aj odborných činností súvisiacich s vrátením zákonom prezidentom,

g) odbornú prípravu koncepčných dokumentov a strategických dokumentov alebo

h) odbornú prípravu podkladov na vykonávanie štátnych záležitostí.

19. Podľa § 6 ods. 1 zákona o štátnej službe štátny zamestnanec na účely tohto zákona je fyzická osoba, ktorá v štátnozamestnaneckom pomere vykonáva štátnu službu v služobnom úrade v príslušnom odbore štátnej služby.

20. Podľa § 11 ods. 1 zákona o štátnej službe vedúci zamestnanec na účely tohto zákona je nadriadený štátny zamestnanec, ktorý je podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu oprávnený

a) Určovať a ukladať podriadenému štátnemu zamestnancovi úlohy na vykonanie štátnej služby a dávať mu na tento účel pokyny

b) Organizovať, riadiť, kontrolovať a hodnotiť vykonávanie štátnej služby podriadeného štátneho zamestnanca.

21. Podľa čl. 5 ods. 1 nariadenia vedúcej služobného úradu Ministerstva vnútra SR č. 13 z 29. 4. 2013 o personálnej pôsobnosti vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov v služobnom úrade Ministerstva vnútra SR priamy nadriadený vedúci zamestnanec štátneho zamestnanca koná a rozhoduje vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov v súvislosti s vykonávaním štátnej služby štátnymi zamestnancami služobného úradu v rámci svojej priamej riadiacej pôsobnosti.

22. Podľa čl. 5 ods. 2 priamy nadriadený vedúci zamestnanec najmä

a/ určuje a ukladá štátnemu zamestnancovi úlohy na vykonávanie štátnej služby a dáva mu na tento účel pokyny

- b/ organizuje, riadi, kontroluje a hodnotí vykonávanie štátnej služby štátnym zamestnancom
- c/ predkladá návrhy majúce vplyv na vznik, zmenu a zánik štátnozamestnaneckého pomeru štátneho zamestnanca
- d/ predkladá opis činnosti štátnozamestnaneckého miesta
- e/ navrhuje štátnemu zamestnancovi funkčný plat a jeho zložky
- f/ navrhuje štátnemu zamestnancovi odmeny podľa osobitného predpisu
- g/ určuje štátnemu zamestnancovi čerpanie dovolenky.

23. Súdom prvej inštancie bolo zistené, že žalobkyni zo strany žalovaného bola daná 4. 5. 2015 výpoveď podľa § 46 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe z dôvodu, že na základe rozhodnutia Ministerstva vnútra SR opatrením ministra vnútra č. 4 a č. 6 sa dňom 1. 4. 2015 zrušilo štátnozamestnanecké miesto hlavný radca, PT 8, na oddelení nehnuteľností centra podpory Prešov, služobného úradu Ministerstva vnútra SR, na ktoré bola zaradená. Pred doručením výpovede žalovaný žalobkyni ako iné vhodné štátnozamestnanecké miesto ponúkol miesto vo funkcii odborný radca PT 07 organizačno-technické oddelenie centra podpory Bratislava, s miestom výkonu služby Bratislava, ako aj miesto síce v doterajšej lokalite pôsobenia žalobkyne a s obdobnou pracovnou náplňou, ale už vo verejnom záujme, t.j. nie v štátnozamestnaneckom pomere a s platom nižším asi o 300 Eur, než bol doterajší plat žalobkyne. Obe ponúknuté miesta žalobkyňa odmietla. Prvé z dôvodu vzdialenosti a preto, že na príslušnom oddelení nikdy nepracovala a druhé kvôli nízkemu platu. Žalobkyňa na internetovej stránke žalovaného našla dňa 5. 5. 2015, t.j. v deň nasledujúci po daní výpovede, ponuky na vnútorné výberové konanie na obsadenie funkcie hlavný radca - zástupca vedúceho oddelenia PT 08 na oddelení nehnuteľností centra podpory Košice s miestom výkonu služby Košice a druhé výberové konanie na obsadenie funkcie hlavný radca - zástupca vedúceho oddelenia PT 08 na oddelení autodopravy centra podpory Košice s miestom výkonu služby Košice. Pred doručením výpovede jej žalovaný žiadne z týchto miest ako iné vhodné štátnozamestnanecké miesto neponúkol ani ju nepožiadaval o súhlas s trvalým preložením na niektoré z týchto miest, ani s ňou neuzavrel dohodu o inom riešení v intenciách § 47 písm. b) zákona o štátnej službe.

24. Pokiaľ išlo o štátnozamestnanecké miesto na oddelení nehnuteľností centra podpory v Košiciach, jedna z kvalifikačných požiadaviek bolo vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v stavebnom odbore, kde žalobkyňa na pojednávaní potvrdila, že požadované vzdelanie nemá a uznala, že nespĺňa kvalifikačné predpoklady na danú funkciu. Pokiaľ však ide o výberové konanie pre štátnozamestnanecké miesto hlavný radca - zástupca vedúceho oddelenia na oddelení autodopravy centra podpory Košice, vyžadované bolo len vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa a počítačové znalosti, čo žalobkyňa podľa jej vlastného vyjadrenia spĺňala. Za najnáročnejšie činnosti tejto funkcie boli špecifikované okrem iného:

- V neprítomnosti vedúceho oddelenia zabezpečuje chod oddelenia autodopravy
- Zabezpečuje a riadi činnosť vodičov a vodičov referentov, prepravu osôb a majetku centra podpory v plnom rozsahu.

25. Prvoinštančný súd zistený skutkový stav právne uzavrel tak, že v prípade výberového konania žalovaného na funkciu hlavný radca - zástupca vedúceho oddelenia na oddelení autodopravy centra podpory v Košiciach, najmä z citovaných charakteristík najnáročnejších činností uvedených žalovaným v rámci tohto výberového konania vyplýva, že išlo o výberové konanie na vedúceho štátneho zamestnanca podľa § 11 ods. 1 zákona o štátnej službe, a preto žalovaný nebol povinný ponúknuť toto pracovné miesto žalobkyni ako iné vhodné štátnozamestnanecké miesto podľa § 47 písm. b) zákona o štátnej službe.

26. V zmysle čl. 36 Ústavy SR zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní.

27. Zákon o štátnej službe upravuje tzv. ponukovú povinnosť zamestnávateľa pri výpovedi v zmysle ust. § 47 písm. b) zákona o štátnej službe, ktorej splnenie je hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede. Zamestnávateľovi dáva dve alternatívy, ak nemá možnosť zamestnanca naďalej zamestnávať, čo treba vykladať tak, že nemá pre zamestnanca žiadnu prácu (ide tu o tzv. absolútnu nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať), ponukovú povinnosť nemá. Po druhé, ak má pre zamestnanca také voľné pracovné miesto, ktoré je pre neho vhodné, je povinný predtým, než dá zamestnancovi výpoveď, túto prácu zamestnancovi ponúknuť, inak nie je splnená podmienka a výpoveď je preto neplatná. Otázkou vhodnosti konkrétnych voľných štátnozamestnaneckých miest je nutné vykladať extenzívne, aby sa príliš

zužujúcim výkladom, ktorý by mohol zvädzať zo strany zamestnávateľa k splneniu ponukovej povinnosti čisto len formalisticky, neobchádzal sledovaný účel a zmysel ponukovej povinnosti zamestnávateľa, ako jednej z hmotnoprávnych podmienok a predpokladov platného skončenia pracovného pomeru. Takýto extenzívny výklad zodpovedá aj aktuálnej judikatúre.

28. V týchto intenciách nie je dôvod odkloniť sa od ustálenej rozhodovacej praxe (napr. rozsudok NS SR č. 6Sžo 232/2010 zo dňa 28. 9. 2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove 21CoPr 4/2015 z 26. 1. 2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove 6CoPr 2/2014 z 11. 3. 2014).

29. Podľa citovaného § 11 ods. 1 zákona o štátnej službe vedúci zamestnanec a) určuje a ukladá podriadenému štátnemu zamestnancovi úlohy... a podľa písm. b) organizuje, riadi, kontroluje a hodnotí vykonávanie štátnej služby podriadeného štátneho zamestnanca. Kto je štátnym zamestnancom definuje § 6 ods. 1 zákona o štátnej službe. Je ním fyzická osoba, ktorá v štátnozamestnaneckom pomere vykonáva štátnu službu... Pojem štátna služba je definovaný v § 5 ods. 1 citovaného zákona. Konštatovanie prvostupňového súdu o tom, že pri výberovom konaní žalovaného na obsadenie funkcie hlavný radca - zástupca vedúceho oddelenia na oddelení autodopravy centra podpory v Košiciach išlo o výberové konanie na obsadenie funkcie vedúceho štátneho zamestnanca je tak prinajmenšom predčasné. Prvostupňový súd nevykonal žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že vodiči a vodiči referenti, ktorých by mal víťaz tohto výberového oddelenia riadiť, sú štátnymi zamestnancami v zmysle definície citovaného § 11 ods. 1, § 6 ods. 1 v spojení s § 5 ods. 1 zákona o štátnej službe, a teda či výberové konanie smerovalo k obsadeniu funkcie vedúceho zamestnanca. Ani ďalšia špecifikácia činností zástupcu vedúceho oddelenia autodopravy, a to zastupovanie vedúceho oddelenia počas jeho neprítomnosti a zabezpečovanie chodu oddelenia autodopravy nenasvedčuje tomu, žeby išlo o funkciu vedúceho zamestnanca, ale len o administráciu chodu oddelenia v neprítomnosti vedúceho zamestnanca.

30. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že štátnozamestnanecký pomer nemá súkromnoprávny charakter a viaceré veci nemôžu byť predmetom dohody účastníkov na rozdiel od pracovného pomeru. Verejnoprávne prvky tohto vzťahu sú dané tým, že zamestnávateľom je štát a jeho potreby majú niekedy prednosť pred záujmami jednotlivca. Iné sú aj podmienky výpovede z pracovného pomeru pre nadbytočnosť (§ 63 ods. 1 písm. b) ZP), kde musí byť preukázaná nadbytočnosť zamestnanca v dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o organizačných zmenách a iné sú podmienky výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 47 písm. b) zákona o štátnej službe. Pri výpovedi zo štátnozamestnaneckého pomeru musia byť splnené dva predpoklady, a to 1) že sa zrušuje alebo bolo zrušené štátnozamestnanecké miesto a 2) že služobný úrad nemá iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preloženým a nedohodne so služobným úradom inak.

31. Odvolací súd sa však nestotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie, že súd nie je oprávnený skúmať účelnosť postupu zriaďovateľa štátnozamestnaneckého miesta, napr. ak ide o zrušenie štátnozamestnaneckého miesta, najmä ak okolnosti takéhoto konania žalovaného vzbudzujú podozrenie, že takýto prejav vôle nezodpovedá dobrým mravom. Súd prvej inštancie sa nevyrovnal s tvrdeniami žalobkyne - odvolateľky o tom, že na majetkovo-právnom úseku Centra podpory Prešov k 31. 3. 2015, t.j. bezprostredne pred tým, ako bola žalobkyni daná výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru, boli zrušené hneď štyri štátnozamestnanecké miesta. Od 1. 4. 2015 boli tieto pracovné miesta presystemizované na pracovné miesta pri výkone prác vo verejnom záujme vo funkcii radca, platová trieda 9. Išlo o identické pracovné miesta, avšak už s platom nižším o 300 Eur mesačne, ktoré pracovné miesto jej bolo ponúknuté ako iné vhodné miesto žalovaným. Z dôvodu nižšieho platu žalobkyňa toto pracovné miesto odmietla. Pritom z pracovnej náplne, ktorú na požiadanie žalobkyňa k tomuto dostala, bolo zrejmé, že pracovná náplň mala byť ešte náročnejšia ako mala pracovnú náplň v štátnozamestnaneckom mieste, z ktorého dostala výpoveď. Prekvalifikovanie pracovného miesta žalovaným jednoduchým administratívnym úkonom, a to presystemizovaním na pracovné miesto s platom nižším o cca 300 Eur pri zachovaní v zásade rovnakej alebo ešte širšej pracovnej náplne indikuje konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, a šlo by o neplatný právny úkon.

32. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude zabezpečiť a vykonať dôkazy, na základe ktorých bude môcť posúdiť, či presystemizovanie štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne žalovaným na pracovné miesto pri výkone prác vo verejnom záujme s nižším platom o cca 300 Eur zodpovedalo

dobrym mravom. Za týmto účelom súd prvej inštancie zabezpečí pracovnú náplň práce, prípadne zmluvu o výkone práce vo verejnom záujme, ktorá bola žalobkyni po zániku jej štátnozamestnaneckého miesta ponúknutá a porovná ju s jej pôvodnou zmluvou o štátnozamestnaneckom mieste, resp. s jej pôvodnou pracovnou náplňou. Eventuálne v prípade potreby zabezpečí aj zmluvy na ďalšie štátnozamestnanecké miesta s pracovnou náplňou, ktoré boli k 31. 3. 2015 žalovaným zrušené a porovná ich so zmluvami na pracovné miesta pri výkone prác vo verejnom záujme, ktoré boli po ich zrušení na obdobné funkcie vytvorené.

33. Súd prvej inštancie po vrátení veci ďalej zabezpečí zmluvy, na základe ktorých pre žalovaného vykonávajú prácu vodiči a vodiči referenti a posúdi, či spĺňajú kritériá štátneho zamestnanca podľa citovaného § 6 ods. 1 v spojení s § 5 ods. 1 zákona o štátnej službe a či ide o podriadených zamestnancov zástupcovi vedúceho oddelenia na úseku autodopravy. V prípade, že žalovaný toto štátnozamestnanecké miesto, na ktoré vyhlásil výberové konanie, a to funkciu hlavný radca - zástupca vedúceho oddelenia na oddelení autodopravy centra podpory v Košiciach, obsadil, zabezpečí si predmetnú zmluvu s pracovnou náplňou a opätovne posúdi, či ide o funkciu vedúceho zamestnanca podľa § 11 ods. 1 zákona o štátnej službe. Po preverení uvedených skutočností súd prvej inštancie opätovne posúdi, či toto štátnozamestnanecké miesto malo byť žalobkyni ponúknuté ako iné vhodné štátnozamestnanecké miesto po zrušení pôvodného alebo či mala byť požiadaná o súhlas s trvalým preložením na toto miesto v zmysle § 47 písm. b) zákona o štátnej službe.

34. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

35. O náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 224 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

36. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).